

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

มีผู้ให้ความหมายของดนตรีไว้มากมาย เช่น ดนตรีคือภาษาสากลของมนุษยชาติ ดนตรีคือภาษาของพระเจ้า ดนตรีเป็นภาษาของอารมณ์ ดนตรีคือชีวิต ดนตรีคือศิลปะประเภทหนึ่ง ดนตรีคืองานศิลปะที่มนุษย์สร้างขึ้น ดนตรีเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ กล่าวโดยรวมคือ ดนตรีเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยตรงคือด้านการสื่อสารระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับพระเจ้า เป็นเรื่องของชีวิต ทั้งด้านเหตุผลและอารมณ์ เป็นเรื่องของวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ความรู้ ความสามารถ การแสดงออก ด้านความรู้สึกนึกคิดและจิตใจ ดนตรีจึงเป็นรูปธรรมที่สามารถสัมผัสได้ แม้ว่าจะมีการอ้างถึงแนวคิดของชาวกรีกโบราณว่า ดนตรีหรือคำว่า Music มาจากคำว่า Muse หมายถึงศิลปะของเทพธิดามิวส์ (Muses) แต่ก็เป็นเพียงนามธรรมที่ไม่สามารถสัมผัสได้ เช่น การเล่นคิธารา (Kithara) ของเทพธิดาครีโอ (Clio) การเล่นขลุ่ย (Double Aulos) ของเทพธิดายูเทอร์ปี (Euterpe) หรือเพลงรักที่บรรเลงด้วยพิณ (Lyre) ของเทพธิดาอีเรโต (Erato) เป็นต้น ดนตรีเหล่านี้เป็นจินตนาการ แต่ดนตรีที่สามารถสัมผัสได้จะต้องแสดงให้เห็นถึงความจริง ความงามและความดี มีคุณค่าและประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์ มีผลต่อสติปัญญา ความรู้สึกนึกคิดและจิตใจ ตลอดจนการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น Symphony in G minor ของโมซาร์ท หรือ Symphony in F major ของบีโธเฟิน หรือ Amazing Grace ของศาสตราจารย์ จอห์น นิวตัน (Rev. John Newton) รวมทั้งการร้องเพลงของคริสเตียนที่สามารถร้องได้ ทั้งขณะที่มีความสุขและความทุกข์

ความจริงตามธรรมชาติหรือความแตกต่างตรงกันข้ามสองด้าน เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ ต้องเรียนรู้ ต้องสามารถตัดสินใจว่าจะเลือกสิ่งใดหรือสมควรหลีกเลี่ยงสิ่งใด เช่นเดียวกับดนตรี ซึ่งมีทั้งด้านลบและด้านบวก เพราะดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ย่อมหนีความจริงตามธรรมชาติไม่ได้ อริสโตเติล (Grout and Palisca, 2001: 6) กล่าวว่า ดนตรีที่ผิดปกติจะสร้างคนผิดปกติ แต่ดนตรีที่ถูกต้องจะสร้างคนถูกต้อง อริสโตเติล มองดนตรีทั้งด้านลบและด้านบวก ถึงแม้ดนตรีจะเป็นเรื่องของความสูงส่ง ดนตรีก็เป็นเรื่องของความตกต่ำเช่นกัน ดนตรีที่พลีไหวอ่อนโยนจนเกินไป อาจทำให้เกิดความเกียจคร้าน ดนตรีที่แผดดังจิ้งหะเรงเร้าและเร้าร้อนอาจทำให้เกิดความก้าวร้าว แม้กระทั่งความไพเราะอาจทำให้เกิดความลุ่มหลงฝีมือของตัวเอง และความสนุกเพลิดเพลินอาจทำให้ลึ้มและละเลยการกระทำความดีและความถูกต้อง กลุ่ม Church Father ในยุคคริสตจักรเริ่มแรก

(The Early Christian Church) เชื่อว่าดนตรีมีคุณค่า มีพลังอำนาจ มีอิทธิพลทั้งด้านดีและร้าย ถึงกลับปฏิเสธการใช้เครื่องดนตรีในพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆอย่างสิ้นเชิง และกล่าวว่าเป็นเรื่องน่าขบขันมาก หากเคยได้ยินเสียงของทูตสวรรค์เซรุบิม (Cherubim) แต่กลับปล่อยให้หุบรับฟังเสียงเพลงที่เหลวไหลมีแต่ความบาป แม้แต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ยังกล่าวถึงดนตรีสองด้าน คือ มีเพลงของพระยาเวห์ เพลงของพระเมฆโปดก เพลงของทูตสวรรค์ เพลงของผู้เมเยพระวจนะ เพลงของผู้ชอบธรรม และมีเพลงของคนเซลา เพลงของหญิงโสเภณี เพลงเยาะเย้ยของคนชั่วมี มีการร้องเพลงเพื่อยกย่องถวายเกียรติแด่พระเจ้าและมีการร้องเพลงเล่นๆไร้สาระ มีการใช้เพลงเพื่อสร้างสันติสุข และใช้ในการสงคราม เช่นกัน

มีการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์จำนวนมาก ซึ่งปรากฏในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นสารัตถประโยชน์ความรู้ทางวิชาการที่มีผลต่อพัฒนาการของดนตรีตะวันตกเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน เช่น การพัฒนาการร้องเพลงที่มีท่อนร้องรับ (Refrain) มาจากการร้องตอบโต้หรือร้องสลับกันระหว่างคณะนักร้องสองกลุ่ม (Antiphonal Singing) ต่อมาคณะนักร้องทั้งสองจะร้องพร้อมกันและเพิ่มท่อนเพลงสั้นๆตอนจบของเพลง กลายเป็นท่อนร้องรับ มีการพัฒนาต่อมาโดยใช้ข้อร้องรับ ร้องตอนเริ่มต้นและตอนจบของเพลง ดังตัวอย่างเพลงชื่อ เดชาและยศศักดิ์บาร (All Glory, Laud, and Honor) การร้องเพลงเสียงเดียว (Monophony) ของอิสราเอล ต่อมาได้พัฒนามาเป็นเพลงร้องที่เรียกว่า โฮโมโฟนี (Homophony) หมายถึงเพลงที่เน้นและให้ความสำคัญกับเสียงทำนองเพียงเสียงเดียวโดยมีเสียงร้องอื่นๆและคอร์ดเป็นเพียงส่วนประกอบเริ่มปรากฏในยุคคลาสสิกและโรแมนติก เป็นต้น สารัตถประโยชน์ประการสำคัญด้านความเชื่อศรัทธาที่มีต่อคริสต์ศาสนิกชนทั่วโลกคือ การใช้ดนตรีและเพลงเพื่อกวายนสรเสริญ สดุดี ขอบพระคุณและอธิษฐาน ซึ่งเสมือนกับเป็นการสนทนาตอบพระเจ้า ในขณะที่พระเจ้าตรัสกับมนุษย์ผ่านทางพระวจนะของพระองค์ ดังนั้นจะพบข้อความจำนวนมากในพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่กล่าวว่า จงร้องเพลงสดุดีพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า จงร้องเพลงถวายแด่พระเจ้าด้วยใจขอบพระคุณ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ และขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ เพลงจึงมีความสำคัญต่อชีวิตคริสเตียนทุกคนทั่วโลก

ในกระบวนการเรียนการสอนดนตรีคริสตจักรที่ผ่านมา พบว่าส่วนใหญ่เป็นการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติเครื่องดนตรีและการร้องเพลง ซึ่งผู้เรียนสามารถนำทักษะและความสามารถไปใช้ในคริสตจักรอย่างเป็นรูปธรรมได้ในทันที มีการผลิตหนังสือโน้ตเพลงสำหรับการเล่นและการร้องจำนวนมากเพียงพอต่อความต้องการ แต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ยังปรากฏเรื่องราวของดนตรีและบทเพลงที่สำคัญและน่าสนใจอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจมีประโยชน์เพิ่มเติมจากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงเป็นมูลเหตุและแรงบันดาลใจในการศึกษาสารัตถะดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาสารัตถะดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ด้านการดนตรีทั่วไป ด้านวรรณกรรม ด้านการดนตรีที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติและศาสนพิธี ความหมายของเพลงในบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์ และเพลงบทใหม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดนตรีโดยตรง สำหรับผลิตผลงานทางวิชาการ เช่น บทความทางวิชาการ เอกสารประกอบการสอนรายวิชาดนตรีคริสตจักร และผลิตงานสร้างสรรค์เชิงวิชาการ เช่น นำผลการศึกษาด้านวรรณกรรมมาปรับเป็นเนื้อร้องเพลงนมัสการและเพลงสรรเสริญ เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนและการทำพันธกิจดนตรีคริสตจักรต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

พระคริสตธรรมคัมภีร์หมายถึง พระวจนะของพระเจ้าที่บันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่

สารัตถะดนตรีหมายถึง เนื้อหาและความคิดสำคัญเรื่องดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์

กรอบแนวคิดการวิจัย

การดนตรีที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ คือพื้นฐานสำคัญด้านวิชาการของพัฒนาการดนตรีตะวันตกรวมทั้งแนวคิดด้านปรัชญาและเป็นรากฐานของดนตรีคริสต์ศาสนา ผู้วิจัยอาศัยกรอบแนวคิดนี้ และกำหนดเป็นหัวข้อสำหรับการศึกษาสารัตถะดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การดนตรีทั่วไป
2. วรรณกรรม
3. การดนตรีที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติและศาสนพิธี
4. ความหมายคำว่า “เพลง” ในบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์
5. เพลงบทใหม่

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Study) โดยมุ่งหาข้อมูลมาพัฒนาและปรับปรุงสภาพการณ์ของพันธกิจดนตรีคริสตจักรที่เป็นอยู่ให้ดีขึ้นโดยการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ซึ่งหมายถึงสารัตถะดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ทำการวิเคราะห์เชื่อมโยงเนื้อหา กิจกรรม ความรู้ และความคิดสำคัญเกี่ยวกับดนตรีในพระคริสตธรรมคัมภีร์เล่มต่างๆ ของภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ เพื่อสรุปเป็นผลการศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยถูกกำหนดไว้ ดังนี้

1. ศึกษาตัวแปรอิสระคือ สารัตถะดนตรีที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ฉบับมาตรฐานของสมาคมพระคริสตธรรมไทย ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการแปลโดย สหสมาคมพระคริสตธรรมสากล (United Bible Societies)
2. ตัวแปรตามคือ ผลการศึกษาด้านการดนตรีทั่วไป ด้านวรรณกรรม ด้านการดนตรีที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติและศาสนพิธี ความหมายคำว่า “เพลง” ในบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์และเพลงบทใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบบันทึกข้อมูลด้านการดนตรีทั่วไป
2. แบบบันทึกข้อมูลด้านวรรณกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลด้านการดนตรีที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติและศาสนพิธี
4. แบบบันทึกข้อมูลความหมายคำว่า “เพลง” ในบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์
5. แบบบันทึกข้อมูลเพลงบทใหม่

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการอ่านและศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ พร้อมทั้งบันทึกแยกส่วนรายละเอียดในแบบบันทึกข้อมูลสารัตถะด้านต่างๆ เพื่อทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยเชื่อมโยงสารัตถะที่อยู่ในบริบทเดียวกัน วิเคราะห์คำว่า “เพลง” ในบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เฉพาะกรณี และวิเคราะห์เพลงบทใหม่ตามเนื้อความที่ปรากฏ เชื่อมโยงกระบวนการของเพลงบทใหม่ที่อยู่ในรูปของคำพยากรณ์ หมายถึง พระราชกิจของพระเยซูคริสต์และเนื้อร้องเพลงบทใหม่

PAYAP UNIVERSITY